

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého

„Panovníku, není ti rovného mezi bohy a tvým činům se nic nevyrovná. Všechny pronárody, tvoje dílo, se ti přijdou klanět, Panovníku, budou oslavovat tvoje jméno, protože jsi veliký a konáš divy; jedině ty jsi Bůh. Hospodine, ukaž mi svou cestu, budu žít podle tvé pravdy, soustřed' mou mysl na bázeň tvého jména. Ž 86, 8-11

Píseň: 650 – Začnem píseň novou

Modlitba

Pane Bože,

jak se modlit, jak k tobě volat, aby pro naši mnohomluvnost nebo úpornou snahu nezanikl tvůj hlas. Abychom zaujati svými představami o potřebnosti toho či onoho nepřeslechli to podstatné. Říkáme, buď vůle tvá, ale jak ji poznat? A když přijde, jak ji přijmout?

Advent je příležitostí k tichu. Příležitostí nechat umlknout své hlasy a odevzdat své snahy. Vyklidit prostor pro tvé přicházení. Děkujeme za ten vzácný čas slavnostního očekávání. Pokusíme se ho nerušit, pokusíme se pozorně poslouchat, pokusíme se přijmout, co zaslechneme.

Pokusíme se Tě následovat, přijď, Pane Ježíši.

Amen

Čtení: Lk 14, 12-23

Píseň: 259 – Navštiv nás, Kriste žádoucí

Text: Gn 12,1-4a

Sestry a bratři,

Hospodin, Abram, požehnání - velká jména, velká slova a nakonec velký národ. Kdo by ale dnes těmto velkým pojmům rozuměl a uměl srozumitelně odpovědět na otázku, kdo je Hospodin, kdo Abram, co je požehnání. Možná bychom s tím měli problém i my, lid kostelní. Ale ten text tvoří také běžná a obyčejná slova a pojmy, jako „řekl, odejdi, země, rodiště, otec, ukážu. A díky nim Hospodin netrúní, ale mluví. A to jasně a adresně. A Abram neseď, ale vydává se na cestu. Až těmito obyčejnými slovy začíná příběh, v němž velká jména ožívají, až tato obyčejná slova poodhalují neobyčejný smysl. Teprve svým slovem dává Hospodin najevo, co je zač, totiž ten, kdo skutečně zná Abrama, kdo ví, jaká je jeho situace a co v jejím kontextu potřebuje. A co víc, nejde jen o to, co potřebuje Abram, ale o to, že Hospodin potřebuje Abrama. A tady je první zvěstný záblesk. Hospodin je ten, kdo ví. Kdo zná situaci člověka, kdo zná situaci mou. Tak jako hospodář, hospodský, hostinský má přehled o hospodaření, o svých hostech, o jejich potřebách, tak má Hospodin přehled o mně, o mých možnostech, o mých omezeních, ale taky o mých schopnostech. A dokonce lepší než já sám.

Jak ale poznat, co je Boží hlas, řekněme Boží vůle pro mě? Podle tohoto textu bychom mohli rozpoznat B.hlas jako něco, co nám na první poslech přijde těžko

přijatelné, nelogické, nejisté, riskantní, odporující našim sklonům mít všechno pod svou kontrolou. *Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.* Abram byl spolu se svým otcem už usazen a zabydlen v Cháranu a najednou to má všechno opustit. **Proč?** Proč by to měl dělat? Tak se ptá ten, kdo nemá trpělivost poslechnout si celou větu. Jinými slovy, komu krátkozraké vnímání nebo katastrofické vidění světa brání pochopit, že příběh, svět má pokračování, že pointa teprve přijde. Dobrá anekdota, dobré úsloví má pointu právě až na konci, v poslední frázi, v posledním slovu. Pointa pak zpětně odkrývá celý smysl. A pointa Hospodinova pokynu Abramovi zní „*do země, kterou ti ukážu*“. Tohle už začíná mít smysl, už vím, proč mám odejít. Otevře se nová perspektiva. Ale jaká? Opět předčasná otázka. No to se teprve ukáže. Asi to taky znáte. Sedíte u počítače, usilovně přemýšlíte a NIC, žádná myšlenka, žádný nápad. A čím déle sedíte, tím hustší mlha v hlavě. A tak se zvednete, odejdete od stolu a najednou se myšlenky sypou. Pořádí je prosté. Dokud se nezvednu, neuvidím. Abramův odchod z jeho země není odchod do nikam. Není to odchod nazdařbůh. Vlastně nazdařbůh ano. Tady je na místě dát tomuhle slovu původní význam. Garantem zdaru našich cest je Pán Bůh. S takovou vírou se dobře vstává i odchází.

Ale pojďme se ještě zamyslet nad tím, co to všechno znamená poslechnout Hospodina, poslechnout Pána Boha. Myslím, že v prvním kroku to znamená umět říci a říkat NE. A nemyslím teď jen to okřídlené *say no to the devil*. To my evangelíci jakžtakž zvládáme. I když.. bacha na toho mistra přetvářky. Čemu tedy dalšímu umět říci NE. Celý život jsme pod palbou informací. A myslím teď na ty seriózní informace, seriózní nabídky, doporučení, varování, reklamy, tipy. Jenže je toho nějak moc. Obklopuje nás to a zahlušuje. Jaké by to bylo, kdyby se všechna ta média naráz odmlčela, vč. těch křesťanských, reproduktory oněměly, monitory potemněly, kostely zavřely. Co bychom dělali, o čem bychom spolu mluvili, podle čeho bychom se řídili? Nevím. Představuju si to jako takové globální exercicie. Ticho, prázdno. Zkusme si to představit. Někdy, občas. Média se neodmlčí. Neřeknou za nás to NE. Neřekne to za nás nikdo. Ten vypínač máme v rukou my. Poslechnout Hospodina by pak mohlo v prvním kroku znamenat neposlouchat nic a neposlechnout nikoho. Aspoň na chvíli, občas, vypnout všechny ty nehospodinovské hlasy. Advent je k tomu ideální šance.

A co ten kostel, když už jsem ho nakouzl. I kostel je médium, prostředek komunikace. V kostele ale nejsme pod palbou. Tedy rád bych, doufám. Věříme, že zde Hospodin mluví skrze bibli, zpěv, kázání, svátosti, ale také skrze vzájemné rozhovory. I když někdy nerozumíme, i když se nesoustředíme, i když se někdy moc neposloucháme. Pak necht' je kostel aspoň oním dalším NE vůči výše řečené informační palbě. Kostel prosím nevypínat. Ale pozor, nikdy ať se kostel nestane místem zabydleným a usazeným, ze kterého by se nám nechtělo zvednout se a odejít. I tady platí „*odejdi do země, kterou ti ukážu*“. Až venku, za jeho hranicí ji uvidíš.

A teď si můžeme ještě jednou poslechnout ten hymnus o požehnání

Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.

A jako novozákonní kontrast k tomu přidat část z prvního čtení:

Vyjdí rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé. A služebník řekl: Pane, stalo se, jak jsi rozkázal, a ještě je místo. Pán řekl služebníku: Vyjdí za lidmi na cesty a k ohradám a přinut' je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.

Na závěr si dovoluji uvést dvě možnosti aplikace, jak mě při promýšlení těchto textů přišly na mysl. Nejsou originální, církve se jimi zabývá teologicky i prakticky, ale jejich naléhavost je stále aktuálnější. Ta první možnost vychází ze SZ čtení a je řekněme environmentální. Abramovo NE vůči hlasu pohodlí v Cháranu a uposlechnutí Hospodina odejít přineslo požehnání veškeré čeledi země, nás nevyjímaje. Podobně může naše opouštění pohodlné konzumní svobody nasměrovat naši pozornost k odpovědnosti vůči budoucím generacím. Ta druhá pak vychází z NZ čtení a je řekněme diakonická a pastorační. Vyjití služebníka nejprve do ulic a na náměstí a pak na cesty a k ohradám může vést a jistě už mnohé vede ke kritickému přemýšlení o dosavadním pojetí sboru a církve, které je v určitém smyslu také konzumní.

Velmi doporučuji k těmto tématům podnětné texty v posledních číslech časopisu Protestant.

Požehnání není soukromá věc. Má-li dostát svému významu, nemůže se týkat jen úspěšného jednotlivce nebo úzké elitní skupiny. Ale jednotlivec nebo úzká skupina může svým odvážným vykročením přinést požehnání mnohým.

Pane Bože, jsme v čase adventu. V čase tvého přicházení. Ty jsi první, kdo se rozhodl vystoupit z nebeské vzdálenosti a v Ježíši Kristu se s námi lidsky ztotožnit. Každá adventní neděle nám to trpělivě opakuje. Děkujeme.

Amen

Píseň: S 288 – Svobodná zem

Ohlášky + sbírka

Píseň: 671 – Dej mi, Pane, bdělé srdce

Přímlovná modlitba

Pane Bože,
děkujeme, že bereš naše prosby vážně a že k naší odvaze je vyslovit přidáváš i odvahu pomoci tam, kde na to naše schopnosti a síly stačí.

Myslíme na migranty na území nikoho mezi B. a P. Prosíme, ať neztrácejí fyzickou sílu ani víru a naději. Prosíme za ty, kdo jim nezištně pomáhají.

Prosíme za indiány v Amazonii, kterým pohodlí tzv. civilizovaného světa, tedy i naše, bere základní práva na svůj jazyk, kulturu, ale i půdu a dokonce i životy.

Prosíme za naše spoluobčany bez domova, bez zaměstnání.

Prosíme za vězněné a čerstvě propuštěné v jejich bezradnosti a nepřipravenosti na

samostatný život. Nyní konkrétně za Viliama, Martina a Johnsona.
Prosíme za nemocné. Prosíme za všechny, kterým pandemie dál komplikuje život.
Prosíme za schopnost pokojného dialogu mezi těmi, které dělí názory na očkování,
politické směřování, pravdivost informací.
Prosíme za novou vládu.

Otče náš

Poslání - děti

Požehnání

Žehnej vám všemohoucí Bůh, Otec i Duch svatý, nyní i navěky. Amen

Píseň: 582 – Toužíme v lásce žít stále